USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **A. H.,** proti žalovanému: **Krajský soud v Brně**, se sídlem Rooseveltova 16, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 62 A 156/2017 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále „stěžovatel“) brojil u Krajského soudu v Brně žalobami proti usneseními Krajského soudu v Brně ze dne 10. 2. 2017, č. j. 29 A 74/2017 - 37, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 30 A 37/2017 - 37, ze dne 30. 3. 2017, č. j. 30 A 32/2017 - 37, ze dne 10. 5. 5017, č. j. 30 A 93/2017 - 40, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 31 A 134/2017 - 19, ze dne 24. 5. 2017, č. j. 31 A 133/2017 - 19, ze dne 7. 6. 2017, č. j. 62 A 19/2017 - 34, ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 225/2016 - 35 a ze dne 4. 7. 2017, č. j. 62 A 222/2016 - 36.

[2] Krajský soud usnesením ze dne 25. 4. 2018, č. j. 62 A 156/2017 - 19, spojil tyto žaloby vedené pod sp. zn. 62 A 165/2017, sp. zn. 62 A 166/2017, sp. zn. 62 A 197/2017, sp. zn. 62 A 201/2017, sp. zn. 62 A 202/2017, sp. zn. 62 A 203/2017, sp. zn. 62 A 223/2017, sp. zn. 62 A 224/2017, ke společnému projednání, s tím, že věc bude nadále vedena pod sp. zn. 62 A 156/2017, a žaloby odmítl.

[3] Stěžovatel podal obsahově totožné kasační stížnosti směřující proti usnesení ve věcech vyjmenovaných v odstavci 2. Vzhledem k tomu, že krajský soud vyjmenované věci spojil ke společnému projednání a rozhodl o nich jedním usnesením ze dne 25. 4. 2018, č. j. 62 A 156/2017 - 19, (dále „napadené usnesení“) všechna podání stěžovatele ve skutečnosti směřují proti tomuto jednomu usnesení a jedná se o jednu kasační stížnost.

[4] Žaloby v dotčených věcech směřovaly proti jiným soudním rozhodnutím vydaným v soudním řízení správním. Krajský soud v Brně proto napadeným usnesením žaloby

odmítl pro nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Nejvyšší správní soud opakovaně vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel podává u soudů návrhy na zahájení řízení, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 45/2012 - 11 ze dne 8. 3. 2012, všechna citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Stěžovatel svá „práva“ uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a výsměšnou formou a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu (srov. k tomu obdobně rozsudek ze dne 7. 6. 2012 č. j. 2 As 82/2012 - 13). Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství žalobcem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamená, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[6] Nejvyšší správní soud nevyzval stěžovatele k odstranění vad kasační stížnosti, protože při předběžném posouzení zjistil, že v posuzovaném případě je stěžovatel opět veden snahou vést „spor pro spor“. Vznesené námitky *prima facie* nemohou být důvodné – stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které ani žalobou napadeno být logicky nemůže, přičemž tyto své úkony dále řetězí a kasační stížnost proti odmítavému usnesení Krajského soudu v Brně je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám).

[7] Nejvyšší správní soud nepochybuje, že tento bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v posuzované věci. Jako v jiných obdobných věcech – srov. např. usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, – proto i tuto kasační stížnost Nejvyšší správní soud *a limine* odmítá pro vady podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s., s odkazem na odůvodnění, jehož se stěžovateli bezpočtukrát již dostalo, např. právě v posledně citovaném usnesení č. j. 6 As 262/2015 - 7.

[8] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 5. června 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu